

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

23. března 2014

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: NUMERI 4, PŘÍSLOVÍ 1, LUKÁŠ 15

PŘIPRAVENÝ PŘIJMOUT ZPĚTZTRACENÉ

V kapitole 15 Lukáše Pán vypráví tři propojená podobenství. Spojnicí mezi nimi je radost, kterou způsobuje Bohu, Pánu Ježíši a andělům na nebi opětovné nalezení "ztracených" věcí. Je velmi příhodné zamyslet se nad tím, když si připomínáme památnou Pánovu večeři. Přestože byly tyto příběhy určeny především ke zdůraznění rozdílu mezi pravým pokáním vůči nebeskému Otci a přístupem farizejů a právníků, obsahují mnoho ponaučení pro náš život před Bohem.

První příběh vypráví o pastýřovi, který opustil své stádo (musíme předpokládat, že je zanechal v bezpečí, neboť žádný dobrý pastýř by nevystavil své stádo riziku) a vydal se hledat ztracenou ovečku, kterou si pak, vyčerpanou a bezmocnou, ke své velké radosti odnáší domů. Ježíš to bezprostředně přirovnává k návratu kajícího se hříšníka a k radosti v nebi s Bohem a anděly. Taková je pravá povaha nebeského Otce – vyhledává své ovečky a těší se z návratu každého kajícího se tuláka. Jak uklidňující je jeho milosrdenství a jakou v nás vzbuzuje pokoru! Všem z nás se dostalo toho požehnání, že z něj můžeme čerpat. To však není všechno – chápavý posluchač si možná vzpomene, že „Boží paže“ bude vykonávat roli Dobrého pastýře. „*Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede*“ (**Izajáš 40:10-11**). Zřetelně si uvědomujeme, že Bůh nám neposkytl pouze pastýře v Ježíši, ale že rovněž předem naplánoval požehnání, které spočívá ve vyhledávání těch, kdo by jinak byli ztraceni.

Dalším případem je žena, která pečlivě zametá podlahu ve svém domě a nalezne minci, která se ztratila. Rovněž se zaraduje, že ji získala nazpět. Radujeme se, když vidíme, že toto podobenství opět potvrzuje to, co jsme se naučili z podobenství o ovečce. Když se majitel opět shledá s něčím, co ztratil, přinese mu to obrovskou radost. Opakování v Písmu často znamená ujištění - „*ústy dvou nebo tří svědků bude potvrzena každá výpověď*“ (**2. Korintským 13:1**). Ale to opět není všechno. Příběh v **Lukášovi 15:8-9** obsahuje odlišné prvky. Majitelem je žena; zdá se, že ztracená věc je součástí sbírky podobných mincí, a událost se odehrává „v domě“. Pán Ježíš opakuje prostou zprávu o radosti nad hříšnickým pokáním, můžeme však z jednotlivých prvků, které jsou v podobenství obsaženy, vyvodit další ponaučení? Ona žena může být představitelkou Kristovy nevěsty, církve. „Dům“ to rovněž naznačuje a použití svíce jakožto nositelky světla nám připomíná světlo Slova. Kus stříbra byla *drachma*, a jak praví historie, tato konkrétní mince nebyla v oné době používána jako platidlo. Vyvozujeme z toho, že ženina sbírka mincí mohla být šperkem, který by byl bez desátého dílu nekompletní. Úsilí, s nímž ji hledá, podtrhuje to, jakou pro ni má cenu. Snad se máme naučit, že naše chování ke členům církve, kteří potřebují být opět nalezeni, by se mělo vyznačovat stejným nadšením a radostí nad jejich pokáním, jaké pociťují náš Pán a náš nebeský Otec. Tato dvě podobenství nám ukazují, jak náš Otec a obyvatelé nebe odpovídají na znovunalezení ztraceného hříšníka.

Třetí podobenství slouží k tomu, aby ukázalo zásadní aspekt opětovného nalezení – pochopení ze strany hříšníka, že to, co udělal, bylo nesprávné, a že musí prosit Otce o odpuštění. Mince koneckonců neví, že se ztratila, a ovečka, ač si je pravděpodobně vědoma toho, že se ztratila, nechápe, že provedla něco nesprávného. Potřebujeme proto postavu, která je schopná porozumět potřebě pokání, jež je klíčem k Otcově milosti a soucitu. Máme zde tedy příběh, který popisuje

mladého muže, který se odloučil od svého otce, naučil se moudrosti a pokoře a nyní se vrací. Pána možná k výběru tématu pro tento příběh inspiroval verš v knize moudrosti: „*Kdo miluje moudrost, působí radost svému otci, ale kdo se přátelí s nevěstkami, mrhá majetek*“ (**Příslaví 29:3**). Příslaví je kniha určená k tomu, aby „*mladík [byl obdařen] poznáním a důvtipem,*“ aby moudrému přibylo znalostí (**kapitola 1:4-5**), aby se vyhnul spárům cizí ženy, neboť „*její nohy sestupují k smrti, její kroky uvíznou v podsvětí*“ (**kapitola 5:5**). Kniha Příslaví jej má vést do náruče moudrosti, která je „*stromem života... těm, kdo se jí chopí, blaze těm, kdo se jí drží*“ (**kapitola 3:18**).

První slova ztraceného syna v **Lukášovi 15:12** jsou: „*Otče, dej mi.*“ Jsou výrazem jeho světských sklonů a tužeb. S bohatstvím, které zdědil, odchází z domu svého otce do daleké země, daleko místně i duchovně. Rozhazuje své peníze a zchudne natolik, že se musí živit potupným krmením prasat. Má takový hlad, že má chuť ochutnat jejich krmení. Skrze tyto zkušenosti se v něm probouzí moudrost – „*šel do sebe*“ (**verš 17**). Všimněte si, že jej otec do daleké země nenásledoval. Náš nebeský Otec nám někdy dovoluje řídit se naší tvrdohlavostí, aby nám dal duchovní lekci.

Mladší syn rovněž prokázal, že vskutku rozumí závažnosti hříchu. Jakýkoliv hřích, ať už se týká ostatních nebo ne, je v první řadě hříchem proti Bohu: „*Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě*“ (**verš 18**). To, co nám znemožňuje být Božími dětmi, je hřích. Syn řekl: „*Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků*“ (**verš 19**). Všimněte si rovněž, že místo „*dej mi*“ říká „*přijmi mne*“; odevzdává se do vůle svého otce, nechce již prosazovat svou vlastní vůli. To je pro nás dobrým ponaučením. Odráží to rovněž myšlenky našeho Pána Ježíše, který „*sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka*“ (**Filipským 2:7**).

Syn putuje domů, aby se vyznal ze svých hříchů a prosil za odpuštění. Dychtivost otce odpustit mu a přijmout jej zpět se zřetelně odráží na způsobu, jakým jej doprovázel a jakým mu později běžel v ústřety. Téměř nedovolil synovi vyznat se z provinění a už mu začal shánět oděv a zařizovat hostinu, aby oslavil to, že jeho syn opět „*obživil*“.

Pamatujeme si, že jsme byli se stejnou dychtivostí přijati naším nebeským Otcem skrze spasitelské dílo Jeho Syna. „*Nejlepší oděv*“ je symbolem svatosti. Toto slovo je použito v souvislosti s bílým rouchem mladíka, který seděl v hrobě (**Marek 16:5**), i s rouchem světců a mučedníků ze Zjevení 6 a 7, vybiléným v krvi Beránkově (**Zjevení 7:14**). Ve Starém zákoně je použito v souvislosti s oděvem kněží. Rovněž označuje oděv, který zákoníci, „*kterí se rádi procházejí v dlouhých rízách*“ (**Lukáš 20:46**), oblékají s nemístnou smělostí, aby vzbudili zdání svatosti. Zjišťujeme, že oděv pro mladšího syna byl již v domě přichystán – uvědomujeme si, že milosrdný a milující Otec spásu světců plánoval a připravoval od samého počátku. Naše vzpomínkové setkání nám připomíná, že nám poskytl Spasitele, který za nás položil svůj život a jehož oběť odstranila hřích – bariéru, která nás oddělovala od Božího milosrdenství. Stejně jako marnotratný syn jsme i my vítáni v Božím domě, když se obracíme k Otci. Apoštol potvrzuje, že Bůh se předem připravil na to, aby se o nás postaral: „*Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní*“ (**Římanům 5:8**), aby nám daroval „*dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí, [které] je připraveno pro vás v nebesích*“ (**1. Petřův 1:4**).

Ještě jsme se nezamysleli nad starším bratrem. Přestože nám podobenství neříká, co nakonec udělal, dějiny ukazují, že farizejové a zákoníci nereagovali na slib „*Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé*“ (**Lukáš 15:31**) a nikdy se nepodřídili Otcově vůli. Místo toho tedy naše kázání uzavřeme obrovským díkůvzdáním našemu nebeskému Otci za starost o Jeho děti, které se podřídily Jeho vůli a čekají na Den, kdy, jak doufáme, uslyšíme slova Jeho Syna: „*Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa*“ (**Matouš 25:34**).